

BEAUTIFUL CREATURES

Lenyűgöző teremtmények

fine
selection

KAMI GARCIA • MARGARET STOHL

Kami Garcia és Margaret Stohl

Lenyűgűzű
terentmėnyek

Kami Garcia és Margaret Stohl

BEAUTIFUL CREATURES

Lenyűgöző
teremtmények

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Kami Garcia and Margaret Stohl
A mű eredeti címe: Beautiful Creatures
A művet eredetileg kiadta: Little, Brown and Company, Hachette Book Group

Fordította: Neset Adrienn
A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd

Copyright © 2009 by Kami Garcia and Margaret Stohl

STRENGTH TO LOVE and LETTER FROM BIRMINGHAM JAIL speeches by
DR. MARTIN LUTHER KING JR. copyright © 1963 by Dr. Martin Luther King Jr.;
copyright renewed © 1991 by Coretta Scott King. Reprinted by arrangement
with the heirs to the estate of Martin Luther King Jr., c/o Writers House New York, NY.

Book design by David Caplan
Jacket design by David Caplan
Jacket image © 2009 by Robert Clark / MergeLeft Reps
Hand lettering © 2009 by Si Scott
Jacket © 2009 Hachette Book Group, Inc.

A könyvben szereplő karakterek és események a képzelet szüleményei. Mindennemű hasonlóság élő vagy holt személyekhez véletlen egybeesés, amely nem tükrözi a szerzők szándékát. A regényben előforduló személyek, szervezetek és földrajzi helyszínek nevei lehetnek valóságosak, azonban a szerzők ezeket szintén fikciós szándékkal használták, másféle értelmezésük nem helytálló.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 321 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Nicknek és Stellának,
Emmának, May-nek, Kate-nek,
és mindenkinek, aki elfogad,
és aki eltaszít bennünket, bárhol a világon.
Többen vagyunk, mint gondolnátok.*

*A sötétség nem űzheti el a sötétséget, csak a fény.
A gyűlölet nem űzheti el a gyűlöletet, csak a szeretet.*

Martin Luther King Jr.

Az Isten háta mögött

Csak kétféle ember lakott a mi városunkban. – Vagy ostoba, vagy élheterlen – jellemezte apám szeretetteljesen a szomszédainkat. – Vannak, akiket ideköt a munkájuk, vagy a család, és vannak, akik túl gyávák ahhoz, hogy elmenjenek. Mindenki más megtalálja a módját a távozásnak. – Kétség sem fért ahhoz, hogy ő melyik csoportba tartozik. Soha nem voltam elég bátor ahhoz, hogy megkérdezzem, miért. Apám író volt, és Gatlinben laktunk, Dél-Karolina államban, mert a Wate-ek mindig is itt laktak, mióta apám ükapja, Ellis Wate harcolt és elesett a Santee folyó túlszartján a polgárháborúban.

Csakhogy az itteni népek nem polgárháborúnak hívták. Hatvan éves kor alatt mindenki az államok közötti háborúként emlékezett rá, a hatvan év felettiak pedig északi agresszióának nevezték, mintha az északiak egy megbüdosödött gyapotbála miatt rohanták volna le a délket. Mindenki, kivéve a családomat. Mi polgárháborúnak hívtuk.

Még egy ok, hogy eltiplizsek innen.

Gatlin nem hasonlít azokra a kisvárosokra, amelyeket a mozifilmekben mutogatnak. Főleg, ha azok a mozifilmek az ötvenes évek

után készültek. Túl messze voltunk a megyeszékhelytől, így se a Starbucks, se a McDonald's nem fektetett be nálunk. Volt viszont egy Tejponállónk, mivel Gentryék nem akartak sokat költeni új betűkre, amikor megvették a Talponállót. A könyvtárban még mindig katalóguscédulákat használtak, az iskolában még mindig krétával írtak, és a város uszodájának szerepét a Moultrie-tó langyos, zavaros vize töltötte be. A multiplex mozi a DVD-megjelenés után vetítette a filmeket, de ehhez már át kellett ruccanni Summerville-be, a szakképző mellé. A boltok a főutcán voltak, a szebb házak a River Streeten, mindenki más a 9-es úttól délre lakott – ott, ahol a töredezett járdán rémálom volt gyalogolni, a jókora betondarabokkal viszont remekül lehetett feldühödött oposszumokra vadászni. A létező legaljasabb állatok. Ezt bezzeg soha nem mutatják a filmekben.

Gatlinben egyszerű volt az élet, Gatlin nem akart több lenni Gatlinnél. A szomszédok az elviselhetetlen hőségben őrséget ültek a verandáikon, és már a puszta bábáskodástól is csorgott rajtuk a veríték. Teljesen feleslegesen. Soha nem változott semmi. Holnap van az iskola első napja, immár a második évem a Stonewall Jackson Középiskolában, és pontról pontra tudom, mi fog történni – hol fogok ülni, kivel fogok beszélgetni, már hallottam a vicceket, megbámultam a lányokat, még azt is tudom, ki hol fog parkolni.

Gatlin megyében nem érték meglepetések az embert. Ha létezik hely az Isten háta mögött, hát mi annak is az epicentrumában élünk.

Legalábbis ezt gondoltam, amikor becsuktam *Az ötös számú vágóhíd* ütött-kopott példányát, kinyomtam az iPodomat, és lekapcsoltam a villanyt a nyári szünet utolsó éjszakáján.

De hamarosan kiderült, hogy nagyobbat nem is tévedhettem volna.

Létezett egy átok.

Létezett egy lány.

És a legvégén, ott volt egy sírgödör.

Én pedig még csak nem is sejtettem semmit.

Csak álmodj tovább!

Zuhanás.

Szabadon estem, bukfaceztem a levegőben.

– *Ethan!*

Ő szólított, a lány, és már a hangja is elég volt ahhoz, hogy gyorsabban verjen a szívem.

– *Segíts!*

Ő is zuhant. Nyújtózkodtam a karommal, megpróbáltam elérni. Odakaptam, de csak a levegőt markoltam. Nem volt talaj a lábam alatt, az ujjaim között iszap csorgott. Az ujjbegyeink összeérték, és zöld villámokat láttam a sötétségben.

Citrom és rozmaring. Még akkor és ott is éreztem az illatát.

De nem tudtam elérni.

És nem tudtam nélküle élni.

Hirtelen ültem fel, levegőért kapkodtam.

– Ethan Wate! Ébresztő! Nem hagyom, hogy már az első nap elkéss az iskolából! – hallottam Amma hangját lentről.

A szemem egy halvány fényfoltra fókuszált a sötétben. Hallottam az eső távoli kopogását a zsalugáteren. Esik. Reggel van. A szobámban vagyok.

A levegő forró és párás volt az esőtől. Miért van nyitva az ablak?

A fejem lüktetett. Visszahanyatlottam az ágyra, az álom pedig – mint mindig – eltűnt a semmibe. Biztonságban voltam ebben a szobában, az ódon házban, és a nyikorgó mahagóni ágyban, amelyben hatgenerációnyi Wate aludt előttem, ahol az ember nem esett át holmi sáros lyukon, ahol igazából sohasem történt semmi.

A gipszkarton mennyezetet bámultam, amelyet égszínkékre festettek, nehogy az asztalos méhek befészkeljék magukat. Mi lehet a gond velem?

Ezt álmodtam már hónapok óta. Nem emlékeztem minden egyes részletre, de az a rész, amire emlékeztem, mindig ugyanúgy ismétlődött. A lány zuhan. Én is zuhanok. Meg kellene tartanom, de képtelen vagyok rá. Ha elengedném, valami szörnyűség történe vele. De éppen ez az. Nem engedhetem el. Nem veszíthetem el. Olyan, mintha szerelmes lennék bele, pedig még csak nem is ismerem. Mintha még az előtt szerettem volna bele, mielőtt megláttam.

Örületségnek tűnt, hiszen ő csak egy álomlány volt. Azt sem tudtam, hogy néz ki. Már hónapok óta álmodtam vele, de ennyi idő alatt sem sikerült megpillantanom az arcát egyetlenegyszer sem, vagy legalábbis nem emlékszem rá. Annyit tudtam csak, hogy valahányszor elveszítem, mindig ugyanaz az émelyítően rossz érzés kerít hatalmába. Ujjai kicsúsznak a kezemből, a gyomrom pedig keresztül akarja préselni magát a torkomon – mint amikor a hullámvasúton ülsz, és a kocsi hirtelen zuhanni kezd.

Most vagy kezdek becsavarodni, vagy csak egy alapos zuhanyzásra van szükségem. A fülhallgató még a nyakamban volt, és amikor lepillantottam az iPodomra, egy ismeretlen dalt láttam a kijelzőn.

Tizenhat hold.

Ez meg micsoda? Ráklikkeltem. A dallam kísérteties volt. Az énekes hangját se tudtam hová tenni, de mintha már hallottam volna valahol.

*Tizenhat hold, tizenhat év,
Tizenhat éve rettegve félsz,
Tizenhat álmod sírtam tele,
S csak hullunk, hullunk a semmibe...*

Szomorú dal volt, kicsit ijesztő – majdhogynem hipnotikus.

– Ethan Lawson Wate! – A zenén keresztül is hallottam Amma hívó hangját.

Kikapcsoltam a lejátszót, felültem az ágyban, és lerúgtam magamról a takarót. Az ágynemű mintha homokkal lett volna tele, de tudtam, hogy ez valami más.

Megszáradt sár volt. A fekete iszap a körmöm alatt is ott volt, csakúgy, mint legutóbb, amikor ugyanezt álmodtam.

Összehajtottam a lepedőt, és belegyűrtem a szennyestartóba, a tegnapi átizzadt edzőcucc alá. A zuhany alá álltam, igyekeztem nem gondolni semmire, miközben a kezemet súroltam. Álmom utolsó, fekete foszlányai eltűntek a lefolyóban. Ha nem gondolok rá, meg sem történt. Nagyjából mindenhez így álltam hozzá az elmúlt hónapokban.

Kivéve a lányt. Nem tehettem róla, mindig rá gondoltam. Képtelen voltam magyarázatot találni rá, miért térek vissza mindig

ugyanabba az álomba. Ez volt tehát az én kis titkom. Ennyi. Tizenhat éves voltam, és szerelmes egy lányba, aki nem létezik. Úgy éreztem, lassan, de biztosan elveszítem a józan eszemet.

Akármilyen makulátlanra súroltam is a kezemet, a szívem továbbra is örült dobbanásokkal vert a mellkasomban. A szappan és az olcsó sampon illata sem nyomta el az ő illatát. Alig érezhetően, de biztosan ott volt.

Citrom és rozmaring.

Az alsó szinten a mindennapok megnyugtató egyformasága várt. A reggelizőasztalnál Amma mindig ugyanazt a kék-fehér porcelántányért csúsztatta elém – anyám sárkányos porcelánnak hívta –, rajta tükörtojás, szalonna, vajás pirítós és kukoricakása. Amma a házvezetőnőnk, de úgy tesz, mintha a nagymamám lenne. Mondjuk, jóval bölcsebb és makacsabb is az igazi nagyanyámnál. Gyakorlatilag Amma nevelt fel engem, és egyfajta küldetésnek érezte, hogy minél magasabbra nővessen, bár már így is 188 centi vagyok. Ma reggel viszont tényleg annyira éhes voltam, mintha egy hétig koplaltam volna. Belapátoltam egy tojást meg két szalonnaszeletet a tányéromról, és máris jobban éreztem magam. Tele szájjal rávigyorgtam Ammára.

– Ne fogd vissza magad, Amma! Ma van az első napom az iskolában! – Az orrom elé nyomott egy hatalmas pohár narancslét és egy annál is nagyobb bögre tejet – teljes tejet, mi itt csak azt iszunk.

– Elfogyott a csokis tej? – Úgy vedelem a csokis tejet, mint mások a kávé vagy a kólát. Már reggel szükségem van egy cukorbombára.

– AKK-LI-MA-TI-ZÁ-LÓDJ! – Amma mindenre tudott egy idegen szót, minél hosszabb volt, annál jobban szerette, és annál gyakrabban használta. Úgy szótagolta le ezeket a kifejezéseket, mintha

a fejembe próbálta volna őket belevetni. – Azt jelenti, hogy szokj hozzá a tejhez is. És ne hidd, hogy kiléphetsz az ajtón anélkül, hogy az egészet meginnád!

– Igenis, asszonyom.

– Látom, kiöltöztél. – Ugyan már! Mint mindennap, most is csak farmer meg egy kopott póló volt rajtam. Különféle feliratú kopott pólókat viseltem, ma például éppen azt, amire *Harley Davidson* volt írva. A fekete Converse cipőmet röpké három éve hordom.

– Azt hittem, fodrászhoz is eljutsz. – Amma úgy mondta ezt, mint-ha le akarna szidni, de én tudtam, hogy csak szeretetből mondja.

– Mikor ígértem ilyet?

– Nem hallottál még arról, hogy a szem a lélek tükre?

– Talán csak nem akarom, hogy bárki belenézzen ebbe a tükörbe.

Amma egy újabb tényér szalonnával büntetett. Az egész nő nem volt másfél méter magas, és valószínűleg még a *Dragonware* előtt született, bár minden születésnapján azt állította, hogy most tölti be az 53-at. Amma nem volt az a tipikus, kedves öreg néni. Ő birtokolta a teljhatalmat a házunkban.

– Azt ne hidd, hogy vizes hajjal kimehetsz ebben az időben! Nem tetszik nekem ez a vihar. Mintha valami megállíthatatlan, sötét dolog kavargogna a szélben. Saját akarata van.

Szokás szerint fennakadt a szemem. Ammának sajtószerű elképzelései voltak az élet dolgairól. Amikor ilyen hangulatba került, azt anyám mindig úgy nevezte, hogy Amma átállt a Sötét oldalra – a vallást úgy keverte a babonával, ahogy azt csak egy déli ember tudja. Amikor tehát Amma „átállt a Sötét oldalra”, jobb volt kitérni az útjából. Mint ahogy jobb volt nem piszkálni az ablakokba kitett amuletteket és az általa készített, majd fiókokba rejtett bábukat sem.

A villámra tűztem még egy tojást, és elkészítettem a bajnokok reggelijét: tojás, friss dzsem és szalonna toast kenyérben.

Míg betöttem, megszokásból a folyosót bámultam. Az apám dolgozószobájának ajtaja már zárva volt. Apám éjjel írt, napközben pedig a dolgozószobába betett ósdi kanapén aludt. Anya áprilisi halála óta így élt. Mintha vámpír lenne, mondta róla Caroline nénikém, aki tavasszal velünk lakott egy darabig. Ma már biztosan semmi esélyem találkozni vele. Ha egyszer becsukta az ajtót, aznap már nem jött ki.

Dudálást hallottam az utcáról. Link. Felkaptam a szakadt háztízszakomat, és kiszaladtam az esőbe. Olyan sötét volt az ég, hogy ugyanakkora eséllyel lehetett este hét óra, mint reggel hét. Már jó néhány napja ilyen furcsa volt az idő.

Link verdája, a Roncs, az utcán állt hörgő motorral, és fülsiketítő zene szólt belőle. Linkkel ovis korunk óta együtt utaztunk az éppen aktuális tanintézménybe. Akkor lettünk barátok, amikor nekem adta a fél Bombi szeletét, bár csak később tudtam meg, hogy azt a felét előtte leejtette. Mindketten megszereztük a jogosítványt a nyáron, de csak Linknek volt kocsija – már ha a Roncs annak számít.

Az autóból áradó ricsaj sikeresen túlüvöltötte a közelgő vihar morajlását.

Amma a verandán állt, karját rosszallóan összefonva.

– Nem fogsz te itten hangoskodni, Wesley Jefferson Lincoln! Ne hidd, hogy nem hívom fel az anyádat, hogy elmondjam neki, mit tettél a pincében azon a nyáron, amikor kilencéves voltál!

Link arca megrándult. Csak az anyja és Amma hívta a teljes nevén. – Igenis, asszonyom. – Becsapódott a verandaajtó. Link felnevetett, és felpörgette a kerekeket a nedves aszfalton, mielőtt elhúzott

a járdaszegély mellől. Mindig úgy vezetett, mintha menekülnék valahonnan. Sajnos soha nem jutottunk elég messzire.

– Mit csináltál te a pincénkben kilencéves korodban?

– Mit nem csináltam a pincétekben kilencéves koromban... – Link lehalkította a zenét, ami jól jött, mert már borzalmasan zavart. Már vártam a kérdést, hogy „Na, hogy tetszik?” Mindennap feltette. Együttesének, mely a *Ki Lötte Le Lincoln Elnököt?* névre hallgatott, az volt a tragédiája, hogy sem énekelni, sem hangszeren játszani nem tudott egyik bandatag sem. De Link csak a dobolásról tudott regélni, meg arról, hogy érettségi után New Yorkba költözik. Lemezszerződésekről lelkendezik, miközben jó esély van arra, hogy sohasem fogják felfedezni. Előbb fog merev részegen, bekötött szemmel hárompontost dobni a tornacsarnok előtti parkolóból, mint lemezszerződést aláírni.

Link nem készült főiskolára, de még így is egy lépéssel előttem járt. Tudta, hogy mit akar csinálni, még ha tervei parányit merészek is voltak. Nekem egy cipősdoboznyi főiskolai szórólapom volt, de ezeket nem mutattam meg az apámnak. Nem érdekelt, melyik főiskola vesz fel, bármelyik megfelelt, amelyik Gatlintól minimum ezer mérföldre volt.

Nem akartam úgy élni, mint az apám. Ugyanabban a házban, ugyanabban a kisvárosban, ahol felnőttem, ugyanazok között az emberek között, akik képtelenek voltak messzebbre álmodni magukat innen.

Az út két oldalát ősrégi, viktoriánus házacskákat szegélyezték, melyek szinte ugyanúgy néztek ki, mint száz éve, amikor épültek. A mi utcánk neve Gyapot köz volt, mert ezek a régi házak határolták

mérföld hosszan az egykori ültetvények gyapotmezőit. Most csak a 9-es utat határolták, nagyjából az egyetlen dolgot, ami az utóbbi ezer évben változtatott kicsit a környék arculatán.

Felkaptam egy félig száraz fánkot a kocsipadlóján heverő dobozból. – Te töltötted rá azt a furcsa dalt az iPodomra tegnap éjjel?

– Milyen dalt? Ehhez mit szólsz? – Link felhangosította a legújabb demót.

– Még dolgozni kell rajta. Pont, mint a többi dalotokon. – Mindennap többé-kevésbé ugyanazt mondtam neki.

– Aha, a pofádon is dolgozni kell majd, ha odavágok egyet. – Mindennap többé-kevésbé ugyanígy reagált rá.

A végére görgettem a dalok listáját. – Azt az izé dalt, azt hiszem, *Tizenhat hold* a címe.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. – Már nem volt rajta. A dal eltűnt, pedig aznap reggel hallgattam. Tudtam, hogy nem képzelődtem, hiszen nem ment ki a fejből.

– Ha zenét akarsz hallgatni, itt egy új szám. – Link lefelé nézett, hogy megkeresse a dalt.

– Hé, tesó, az utat is figyeld!

Link nem pillantott fel, én viszont a szemem sarkából egy furcsa autót vettem észre, amely elhúzott előttünk...

Néhány másodpercre az autó zúgása, az eső és Link zenéje is elhalkult, és olyan volt, mintha lassított felvételen láttam volna magunkat. Nem tudtam levenni a szemem a másik autóról. Csak egy érzés volt, semmi konkrét, amit körül tudnék írni. Elsuhan melletünk, és befordult a másik irányba.

Nem ismertem fel az autót. Soha nem láttam azelőtt, ami nagy szó, mert minden egyes autót ismertem a városban. Az évnek ebben a szakában nem jönnek turisták. Ki merne ide jönni a hurrikánszezon alatt?

Az autó hosszú volt, és fekete, mint egy hullaszállító. Szinte biztos voltam benne, hogy hullaszállító.

Talán rossz előjel. Talán ez az iskolaév még annál is rosszabb lesz, mint amire készültem.

– Na, meg is van. „A fekete kendő”. Ettől a daltól magad alá csinálsz.

Mire felnézett, az autó eltűnt.

Az új lány

Nyolc sarok. Ennyit kell megtenni a Gyapot köztől a Jackson gimigiig. Nyolcsaroknyi idő alatt újraélheted az egész életedet. Nyolc sarok elég volt tehát ahhoz, hogy egy fekete hullaszállítóról megfeledkezzek. Talán ezért nem említettem Linknek.

Elmentünk a Stop & Shop mellett, amit Stop & Lopnak is hívnak. Ez volt az egyetlen vegyeskereskedés a városban, nagyjából olyan, mint a CBA. Így aztán minden egyes alkalommal, amikor a bolt előtt lógtunk, az a veszély fenyegetett, hogy valamelyikünk anyukája, vagy ami még rosszabb, Amma, pont akkor akarja becserkészni a vacsoráralalót.

Észrevettem az ismerős Grand Prix-t a bolt előtt. – Húha! Hájás már letáborozott. – Nevezett a vezetőülésben ült, és a *Csillagok és sávokat* olvasta.

– Lehet, hogy nem vett észre. – Link feszülten figyelte a visszapillantó tükröt.

– De az is lehet, hogy jó nagy szarban vagyunk.

Hájás tartotta számon a lógásokat a Stonewall Jackson Középiskolában, emellett a gatlini rendőrség büszke zsoldosa is volt. A barátnője,

Amanda, a Stop & Lopban dolgozott, Hájas pedig minden reggel leparkolt a bolt előtt, és várta a pékárut. Elég kínos volt ez azoknak, akik krónikus elkésők voltak – mint például Link és én.

Hájas napirendjét ugyanolyan hasznos volt tudni a Jackson gimiben, mint az órarendet. Ma reggel odaintett nekünk, fel sem nézett a sporthírekből. Elengedett bennünket.

– Sporthírek és lekváros bukta. Ennyi!

– Öt percünk van.

Üresben csúsztattuk be a Roncsot az iskola parkolójába, és reméltük, hogy észrevétlenül suhanhatunk el az iskolatitkár irodája mellett is. De odakint zuhogott az eső, mire elértük az épületet, teljesen átáztunk, és a tornacipőnk olyan hangosan cuppogott, hogy akár be is köszönhattünk volna.

– Ethan Wate! Wesley Lincoln!

Csorgott a ruhánkból a víz, míg az irodában ácsorogva a büntetésünkre vártunk.

– Már az első nap elkésnek az iskolából! Az édesanyjának lesz magához pár keresetlen szava, Mr. Lincoln. És maga se vigyorgjon olyan önelégülten, Mr. Wate, Amma majd ellátja a baját!

Miss Hesternek igaza volt. Amma öt percen belül értesül arról, hogy elkéstem, de lehet, hogy már tudja is. Errefelé így mennek a dolgok. Anya mindig azt mondta, hogy Carlton Eaton, a postás, minden, egy kicsit is érdekesnek ígérkező levélbe beleolvas. Még azal sem fárasztja magát, hogy visszazárja a borítékot. Nem mintha olvashatott volna bármi izgalmasat. Minden háznak voltak titkai, amelyekről persze az egész utca tudott. Ez sem volt titok.

– Miss Hester, de én csak óvatosan vezettem az eső miatt. – Link megpróbálta elbűvölni az iskolatitkárt. Miss Hester letolta az orrán a szemüvegét, és ránézett Linkre. Cseppet sem volt elbűvölve. A szemüvegét tartó láncocská ide-oda fityegett.

– Nincs időm magukkal csevegni, fiúk. Még ki kell töltenem az elzárási papírjaikat, ugyanis a délutánt itt fogják tölteni – mondta, és egy kék cetlit nyújtott át mindkettőnknek.

Tényleg nagyon elfoglalt volt. Még ki sem tettük a lábunkat, már éreztük a körömlakk illatát. Jó újra itt lenni.

Gatlinben mindig ugyanolyan az iskola első napja. A tanárok a templomból minden gyereket ismernek, így már az óvoda előtt eldöntik, hogy okos vagy tökffej. Én okos voltam, mert a szüleim egyetemi tanárok voltak. Link tökffej volt, mert összegyűrte a Biblia lapjait a zoltárfelismerési versenyen, és elhányta magát egy karácsonyi előadáson. Mivel én okos voltam, mindig jó jegyeket kaptam a dolgozataimra, Link viszont tökffej, tehát ő mindig rosszakat. Szerintem senki sem olvasta el őket. Néha beírtam néhány oda nem illő dolgot a dolgozataim közepébe, hogy lássam, mit szólnak hozzá a tanárok. Senki nem szólt semmit.

Sajnos a feleletválasztós tesztekre ez nem vonatkozott. Az első angolirodalom-órán derült ki, hogy a tanár, akinek a neve is Mrs. English volt, és lehetett vagy 700 éves, úgy gondolta, hogy a nyáron elolvastuk a *Ne bántsátok a feketerigót!* című könyvet, így aztán elhalsaltam a teszten. Nagyszerű. Olvastam a könyvet két évvel ezelőtt. Ez volt anyám egyik kedvence, de a részletekre csak homályosan emlékszem.

Kevésbé ismert adat rólam: állandóan olvasok. Egyedül a könyvek tudtak kiszakítani Gatlinből, még ha csak átmeneti időre is. Van egy térkép a falamon, amelyen bejelölök minden olyan helyet, ahová az olvasmányaim alapján szeretnék eljutni. New York *A zabhegyező* miatt a kedvencem. Alaszkába *A vadon szava* vitt. Amikor *Az útont* olvastam, Chicagót, Denvert, Los Angeleset és Mexikóvárost is megjelöltem. Kerouac nagyjából mindenhová eljuttatott. Néhány havonta egy vonallal összekötöttem a jeleket. Egy vékony zöld vonal jelezte az utat, amelyet még a főiskola előtt szeretnék bejárni, már ha egyszer kijutok a városból. A térképről és az olvasmányaimról senkinek sem beszéltem. Errefelé a könyvek és a kosárlabda nem illik össze.

A kémia se volt jobb. Mr. Hollenback arra ítélte, hogy anti-Ethan Emily, vagyis Emily Asher legyen a párom a laborban, aki lenézett engem, mert a tavalyi iskolabálon Converse cipőt vettem fel a frakkhoz, és hagytam, hogy apám vigyen el bennünket a rozsdamartha Volvóján. Az az ablak, amelyiket nem lehet feltekerni, tönkretette Emily tökéletesre bodorított, szőke báli frizuráját, és mire odaértünk az iskolába, a csaj úgy nézett ki, mint Marie Antoinette ébredés után. Emily egész éjjel nem szólt hozzám, és Savannah Snow-val üzent meg, hogy szakít velem. Mindez a bólés táltól három lépésre történt – onnantól filmszakadás.

A haverok úgy szórakoztak rajtunk, mint egy szappanoperán, és várták, mikor jövünk össze megint. Egy dolgot azonban nem tudnak: nekem nem tetszenek az Emily-típusú lányok. Csinos, de enynyi. A külseje nem vette el az eszem annyira, hogy ne halljam, amit mond. Olyan lányt szeretnék, akivel másról is lehet beszélni, nem csak a bulikról és a téli bálkirálynő-választásról. Olyan lányt, aki okos vagy vicces, de legalább rendesen dolgozik a kémiaórán.

Egy ilyen lány talán csak az álmokban létezik, de az álmok még mindig jobbak a rémálomnál. Akkor is, ha a rémálom a hajrálányok szoknyáját hordja.

Túléltem a kémiát, de a nap hátralevő része még rosszabb volt. Megint fel kellett vennem az amerikai történelmet, mert a Jacksonban csak Amerika történelmét tanították, de azt bőven. Immár a második egymást követő évet tölthetem az Északi Agresszió Háborújának tanulmányozásával Mr. Lee vezénylete mellett. Nem, nem rokona a konföderáció híres tábornokának, bár az mindenki számára nyilvánvaló, hogy lelki társak. Mr. Lee azon kevés tanár egyike, aki utál engem. Tavaly fogadtam Linkkel, és beadtam egy dolgozatot *A Déli Agresszió Háborúja* címmel. Mr. Lee egyest adott rá. Hurrá, néha tényleg elolvassák a dolgozatokat.

Találtam egy szabad helyet hátul, Link mellett, aki az előző órát nyilvánvalóan átaludta, ezért buzgón másolta a tananyagot valaki füzetéből. De ahogy leültem mellé, azonnal befejezte a körmölést.

– Tesó, hallottad?

– Mit kellett volna hallanom?

– Jött egy új lány a Jacksonba.

– Egy rakás új csaj jött, egy egész első osztály, te barom!

– Nem az elsőökről beszélek. A mi osztályunkba jött új lány.

– Nincs még egy olyan középiskola az univerzumban, ahol egy új lány a másodikban hír lett volna. Ez viszont a Jackson, ide nem jött új ember harmadik általános óta, amikor Kelly Wix költözött ide a nagyszüleihez, mert az apja illegális kaszinót működtetett a pincéjükben Lake Cityben, és lecsukták.

– Ki az?

– Nem tudom. Állampolgári ismeretek órán voltam a zenébuzikkal, csak annyit tudtak róla, hogy hegedűn vagy min játszik.

Kíváncsi vagyok, hogy dögös-e. – Link olyan volt, mint a többi fiú: csak egyre tudott gondolni. Azzal a különbséggel, hogy ő ki is mondta, amire gondolt.

– Ő is zenebuzi?

– Nem. Zenész. Talán szereti a klasszikus zenét is, mint én.

– Klasszikus zene? – kérdeztem. Link csak a fogorvosnál hallhattott klasszikus zenét.

– Tudod, a klasszikusok. Pink Floyd. Black Sabbath. A Stones. – Nevetni kezdtem.

– Mr. Lincoln, Mr. Wate! Sajnálom, hogy félbe kell szakítanom önöket, de szeretném elkezdni az órát, amennyiben ez maguknak is megfelel. – Mr. Lee hangszíne pont olyan gunyoros volt, mint tavaly. Zsíros, oldalra fésült haja és a ragyái pedig pont olyan undorítóak. Kiosztotta azt a kurzusleírást, amit valószínűleg már tíz éve használt. El kell játszanunk a polgárháború egy kiemelt pillanatát. Naná! Majd kölcsönveszek egy egyenruhát azoktól a kedves rokonoktól, akik hétvégénként hobbiból háborúsdit játszanak, hogy odacsalogassák a turistákat. Hogy én milyen szerencsés vagyok!

A kicsengetés után Linkkel a folyosón lógtunk a szekrényeknél, hátha sikerül megpillantanunk az új lányt. Linket hallgatva könnyen hihette az ember, hogy megtalálta a lányban leendő lelki társát, zenésztársát, meg egy rakás olyan társat, amiről igazából már nem akartam hallani. De csak Charlotte Chase-t pillanthattuk meg két számmal szűkebb farmerszoknyájában. Ez azt jelentette, hogy az ebédszünetig nem tudhatunk meg semmi újat, mert a következő óránk siketnéma jelbeszéd volt, ahol nem szabadott hangosan megszólalni. Senkinek sem ment olyan jól a mutogatás, hogy az „új lány” kifejezést végigjeljele, pláne, hogy ezen az órán a Jackson kosárlabdacsapata is tiszteletét tette.

Nyolcadikos korom óta én is a csapatban játszom, mert tizenöt centit nőttem egy nyár alatt, és minimum egy fejjel vagyok magasabb az osztálytársaimnál. Meg aztán nem ártott valami normális dolgot is csinálni, ha már a szüleim egyetemi tanárok voltak. Kiderült, hogy egészen jól kosarazom. Ráéreztem, hogy az ellenfél játékos a kinek passzolja a labdát, így a sulis ebédlőjében mindig jutott nekem szabad hely. A Jacksonban ez nagy szó.

Ez a hely ma duplán értékes volt, mert Shawn Bishop, a csapat irányítója látta az új lányt. Link feltette neki az egyetlen kérdést, ami mindannyiukat érdekelt: – Dögös?

– Elég dögös.

– Van olyan, mint Savannah Snow?

Emlegetett számárként Savannah libbent be az ebédlőbe, karöltve anti-Ethan Emilyvel. Savannah volt az a lány, akihez az összes többi lányt mérték az iskolában. Mindannyian őket bámultuk, mert Savannah 175 centi magas volt, a legtökéletesebb hosszú lábakkal. Emily és Savannah még akkor is megszólalásig hasonlított egymásra, amikor nem a hajrálányok meze volt rajtuk. Szőke haj, barnító krém, vietnami papucs és olyan rövid farmerszoknya, amit más övnek viselne. Savannah a lábairól volt híres, Emilyt meg a bikinifelsőjében akarta mindenki megszemlélni nyáron a tónál. Úgy tűnt, soha nincs náluk könyv, csak egy kis metálszínű retikül a hónuk alatt, amiben a mobilteló is alig fért el az alatt a rövid idő alatt, amikor éppen nem SMS-eztek.

Csak a hajrálánycsapatban elfoglalt helyük alapján lehetett különbséget tenni közöttük. Savannah volt a kapitány és az egyik szilárd alap: tagja az alsó sornak, amelyik még kétsornyi lányt tartott a vállán a Vadmacskák híres piramisában. Emily repülőlány volt, ő állt a piramis tetején, ő volt az, akit másfél-két méterre dobtak

fel, hogy a levegőben különböző forgásokat meg más hajrálányos trükköket hajtson végre lehetőleg anélkül, hogy kitörné a nyakát. Emily bármit kockára tett, hogy a piramis csúcsán maradjon. Savannah-nak erre nem volt szüksége. Ha Emily megingott, a piramis nélküle is piramis volt. Ha Savannah egy centit bemozdult, az egész piramis összeomlott.

Anti-Ethan Emily észrevette, hogy őket bámuljuk, és vágott egy grimaszt. A fiúk nevettek. Emory Watkins a hátamra csapott. – Ne parázz, Wate! Ismered Emilyt: minél hangosabban ugat, annál kevésbé harap.

Ma nem akarok Emilyre gondolni. Emily ellentétére szeretnék gondolni. Mióta Link tőriórán megemlítette, nem ment ki a fejemből. Az új lány. Valaki, aki esetleg más, és valahonnan máshonnan érkezett. Valaki, aki esetleg többet látott a világból, mint mi, vagy legalábbis én.

Lehet, hogy ő lesz az a lány, akiről álmodok. Tudtam, hogy csak a fantáziám szüleménye, de hinni akartam benne.

– Hallottatok már az új lányról? – ült le Savannah Earl Petty ölébe. Earl volt a csapatkapitányunk, aki hol járt Savannah-val, hol nem. Most éppen igen. A lány narancsszínű combjait simogatta, csak annyira merészen, hogy már ne akarjunk odanézni.

– Shawn már tudósított róla. Szerinte jó csaj. Felveszed a csapatba? – Link felkapott néhány krokettet a tálcámról.

– Kizárt. Látnád, milyen cuccokat visel! – Első csapás.

– És milyen sápadt! – Második csapás. Soha senki nem lehetett elég sovány vagy elég barna Savannah fogalmai szerint.

Emily leült Emory mellé, és egy kicsit túl mélyen hajolt rá az asztalra. – Azt is elmondta, hogy *ki* ez a csaj?

– Hogyhogya ki?

Emily a hatás kedvéért szünetet tartott.

– Az öreg Ravenwood unokahúga.

Elérte a kellő hatást. Mintha kiszívták volna a levegőt a helyiségből. A többiek azt hitték, hogy viccel, de én tudtam, hogy nem.

Harmadik csapás. A lány érinthetetlen. Annyira érinthetetlen, hogy ábrándoznom is felesleges róla. Az álomlány felbukkanásának lehetősége a semmibe veszett, mielőtt még az első randinkat elképzelhettem volna. Még három hosszú évig el kell szenvednem az Emily Asher-féléket.

Macon Melchizedek Ravenwood volt a város remetéje. Hozzá képest a *Ne bántsátok a fekete rigót!* Boo Radley-je a társaság középontja. Egy elhanyagolt házban élt Gatlin legősibb és leghírhedtebb ültetvényén, és úgy tudom, senki sem látta őt, mióta megszülettem, vagy talán már azelőtt sem.

– Ez komoly? – kérdezte Link.

– Abszolút. Carlton Eaton mondta anyámnak, mikor meghozta a postát.

Savannah bólintott. – Az én anyám is ezt hallotta. Néhány napja költözött az öreg Ravenwoodhoz Virginiából vagy Marylandből, már nem emlékszem.

Mindannyian róla beszéltek, a ruhájáról, a hajáról, a nagybátyjáról, és arról, hogy nyilván teljesen bizarr a csaj. Ezt utáltam a legjobban Gatlinben. Hogy mindenkinek van véleménye arról, amit mondasz, amit teszel, vagy jelen esetben: amit viselsz. A tálcámat bámultam, rajta a narancsszínű trutyival kevert tésztát, ami csak nyomokban emlékeztetett sajtos makarónira.

Két év, nyolc hónap. Számolom a napokat. Muszáj eltipliznem innen.

A tanítás után a hajrálányjelöltek foglalták el a tornatermet. Az eső végre elállt, így a kosáredzést a kinti, töredezett betonú, csálé gyűrűs, a reggeli eső miatt pocsolyákkal tarkított pályán tartottuk meg. Figyelni kellett, nehogy az ember rálépjen a pálya közepén Grand Canyonként húzódó törésvonalra. Viszont innen kiválóan rá lehetett látni a parkolóra, és bemelegítés közben premier plánban vakulni a Jackson gimni egyik meghatározó társasági eseményét.

Ma nem tudtam hibázni. A szabaddobási vonalról löttem be hétből hetet. Earl minden kosaramra dobott egy kontrát.

Bumm. Nyolc. Elég ránézni a gyűrűre, és a labda csont nélkül csúszik át rajta. Vannak ilyen napok.

Bumm. Kilenc. Earl ideges. Látom abból, ahogyan a labdát pattogatja minden találatom után. Egyre durvább. Ő a másik cente-rünk. Van egy kimondatlan egyezmény közöttünk: én hagyom őt főnökösködni a pályán, ő viszont nem várja el tőlem, hogy minden edzés után a Stop & Lop előtt lójak velük. Már minden csajt kitárgyaltak, és nem érkezett újfajta chips sem.

Bumm. Tíz. Ezt sem hagyhattam ki. Talán csak genetika. Vagy valami más. Megpróbáltam kideríteni, de anya halála óta nem erőltetem. Az is csoda, hogy az edzésekre egyáltalán eljárók.

Bumm. Tizenegy. Earl felhördül mögöttem, és még keményebben pattogatja a labdát. Próbálok nem vigyorogni, és a következő dobásnál átnézek a parkolóba. Hosszú, fekete hajfürt egy hosszú, fekete koci kormányra mögött.

A hullaszállító. Lemerevedtem.

Aztán ahogy megfordult, megláttam a lányt, aki pont felém nézett. Vagy legalábbis azt hiszem. A kosár lepattant a gyűrűről a kerítés mellé. Hallottam mögöttem az ismerős hangot.

Bumm. Tizenkettő. Earl Petty lazíthat.

Amikor az autó elhajtott, végignéztem a pályán. A srácok úgy álltak ott, mintha kísértetet láttak volna.

– Ez volt a...?

Billy Watts, a bedobónk bólintott, és egyik kezével a drótkerítésbe kapaszkodott. – Az öreg Ravenwood unokahúga.

Shawn odapasszolta neki a labdát. – Ja. Pont, ahogy mondták. Hullaszállítója van.

Emory megrázta a fejét. – Pedig dögös a csaj. Kár érte!

Újrakezdték a játékot, de mire Earl még egyet dobott, megint esni kezdett az eső. Fél perc múlva elkapott minket a zápor, úgy szakadt, mintha dézsából öntenék. Csak álltam ott, és hagytam, hogy rám zúduljon az eső. Nedves hajam a szemembe lógott, kirekesztve látóteremből az iskolát, a csapatot.

Nem csak a hullaszállító volt rossz előjel. A lány is.

Néhány perc erejéig megengedtem magamnak azt a luxust, hogy reménykedjek. Hogy talán ez az év más lesz, mint a többi, hogy valami meg fog változni. Hogy lesz valaki, akivel beszélgethetek, lesz valaki, aki megért.

De csak annyi történt, hogy volt egy szerencsés napom a pályán. Ettől még nem voltam boldog.

Lyuk az égen

Sült csirke, krumplipüré, mártás, ceruzabab és pogácsa – ott vártak a tűzhelyen, ahol Amma hagyta őket, néma dühöt árasztva, hidegen és összecsomósodva. Amma általában melegen tartja a vacsorámat, míg haza nem érkezem az edzésről, de ma nem így történt. Bajban voltam, de nagyon.

Amma dühösen ült az asztalnál, cukorkát szopogatott, és a *New York Times* keresztrejtvényén törte a fejét. Apám titokban a vasárnapi kiadásra is előfizetett, mert a *Csillagok és sávok* keresztrejtvényeiben túl sok volt az elírás, a *Reader's Digest*-ben pedig csak rövid rejtvények voltak. Nem tudom, hogyan sikerült eltitkolnia Carlton Eaton előtt, aki az egész városban kihirdette volna, hogy túl sznobok vagyunk a *Csillagok és sávokhoz*, de apa bármit megtett volna Amma kedvéért.

Amma odacsúsztotta elé a tányért, miközben úgy nézett rám, hogy valójában nem is nézett rám. Belapátoltam a hideg krumplipürét és a csirkét. Amma ki nem állhatja, ha valaki ételmaradékot hagy a tányérján. Próbáltam minél messzebb ülni a különleges, kettős fekete ceruzájának hegyétől, amelyet csak és kizárólag

keresztrejtvényfejtésre használt, és ami olyan hegyes volt, hogy vért lehetett vele fakasztani. Lehet, hogy ma este még erre is sor kerül.

Hallgattam az eső egyenletes kopogását a tetőn. A szobában csend volt. Csak Amma morzézott a ceruzájával az asztalon.

– Hét betű. Megfenyít, büntet – rossz cselekedetért. – Újra rám nézett. Még egy villányi krumplipürét lapátoltam be a számba. Tudtam, hogy mi következik. – Hét betű, vízszintes.

– RE-GU-LÁZ. Lásd bírságol, fegyelmez. Lásd szobafogság, ha képtelen vagy időben beérni az iskolába.

Kíváncsi vagyok, hogy ki hívta fel a hírrrel, hogy elkéstem. Lehet, hogy fel sem kellett hívni. Hegyezni kezdte az egyébként is hegyes ceruzát a régi asztali automata hegyezőben. Direkt nem nézett rám, ami rosszabb volt annál, mintha egyenesen a szemembe nézett volna.

Odaléptem hozzá a konyhapulthoz, ahol hegyezett, és átötlettem. Magamhoz szorítottam. – Ne már, Amma! Ne haragudj rám! Zuhogott az eső ma reggel. Ugye te sem akartad volna, hogy gyorsan hajtsunk az esőben?

Felhúzta a szemöldökét, de az arc kifejezése megenyhült. – Nagyon úgy néz ki, hogy mostantól addig fog esni, amíg le nem vágatod a hajad, tehát jobb, ha igyekszel még csengetés előtt beérni az iskolába.

– Igenis, asszonyom. – Még egyszer magamhoz szorítottam, és visszaültem a hideg krumplihoz. – Nem fogod elhinni, mi történt ma! Jött egy új lány az osztályba. – Miért mondom el neki? Valószínűleg, mert nem tudom kiverni a fejemből.

– Mintha nem tudnék Lena Duchannes-ről. – Torkomon akadt a pogácsa. Lena Duchannes. Itt délen úgy ejtik, hogy rímeljen az éltre. Amma kiejtése egy extra „j” hangot is görgetett a névbe: dukéj-jén.

– Így hívják? Lena?

Amma egy pohár csokis tejet rakott elé. – Igen vagy sem, nem a te dolgod! Ne üsd bele az orrod abba, amiről semmit sem tudsz, Ethan Wate!

Amma mindig rejtvényekben beszélt, és nem segített megoldani őket. Kisgyerekkorom óta nem jártam a házában, a Wader közben, de tudtam, hogy a város lakossága gyakran megfordul nála. Amma volt a legjobb tarotkártyajós Gatlin száz mérföldes körzetében, csakúgy, mint előtte az anyja és a nagymama. Hatgenerációs kártyajós. Gatlin tele volt istenfélő baptistákkal, metodistákkal és pünkösd karizmatikusokkal, akik képtelenek voltak ellenállni a kártya vonzerejének, a lehetőségnek, hogy változtathassanak a sorsukon. Úgy képzelték, hogy egy természetfeletti erőt megmozgató jós képes erre. És Amma erejét senki nem vonta kétségbe.

Néha rábukkanok általa készített amulettekre a zoknis fiókomban vagy apám dolgozószobájának ajtaja felett. Csak egyszer kérdeztem meg, hogy mire való. Apám folyamatosan cukkolja Ammát, ha talál egyet, de észrevettem, hogy nem szedi le őket. – Jobb félni, mint megijedni – mondja. Gondolom, úgy érti, hogy jobb félni Ammától, aki egyébként is ijesztő.

– Hallottál valamit róla?

– Maradj veszteg! Egy nap majd lyukat üt az égbe, és a világegyetem keresztülzuhan rajta. Akkor leszünk csak igazán bajban!

Apám kicsoszogott a konyhába a pizsamájában. Töltött magának egy csésze kávé, és kihozott egy doboz gabonapelyhet a kamrából. Észrevettem a sárga füldugókat a fülében. A gabonapehely azt jelentette, hogy számára most kezdődik a nap. A füldugók azt jelentették, hogy még nem kezdődött el teljesen.

Odahajoltam Ammához, és suttogva megkérdeztem: – Mit hallottál róla? – Elvette a tányéromat, és a mosogatóhoz vitte. Leöblített néhány csontot, melyek leginkább sertéslapockára emlékeztettek – ez azért volt furcsa, mert csirkét vacsoráztunk –, majd egy tányérra tette őket. – Ne foglalkozz vele! Én csak azt akarom tudni, hogy téged miért érdekel ennyire az a lány.

Megvontam a vállam. – Annyira azért nem érdekel, csak kíváncsi vagyok.

– Tudod, mit mondanak arra, aki kíváncsi. – Azzal beleszúrta a villáját a tejes pitémbe. Majd sokatmondóan rám nézett, és eltűnt.

Még apám is észrevette a kilengő konyhaajtót, és kivette a füldegót az egyik füléből. – Mi volt a suliban?

– Semmi.

– Mivel mérgelted fel Ammát?

– Elkéstem az iskolából.

Az arcomat tanulmányozta. Én meg az övét.

– A kettes volt?

Bólintottam.

– Hegyesen?

– Hegyes volt, de még hegyezett rajta – sóhajtottam. Apám majdnem elmosolyodott, ami ritka jelenségnek számított. Meg-könynyebbülést éreztem, és talán egy kis sikerélményt.

– Tudod, hányszor ültem ennél a régi asztalnál gyerekkoromban, és hányszor fogott rám ceruzát Amma? – kérdezte apa, bár a kérdés költői volt. Elöttem minden Wate ott ült ennél a kopott, festékes, ragasztós, összefirkált asztalnál, ami a ház egyik legrégebbi bútordarabja volt.

Mosolyogtam. Apám felkapta a tányérját, és felém intett a kanálával. Őt is Amma nevelte. Ezt a tényt annyiszor idézték az emlékezetembe, ahányszor bosszantani próbáltam Ammát.

– MI-RI-ÁD – szótagolta a szót apám, miközben a tányérját a mosogatóba ejtette. – TÚL-TEN-GÉS. Lásd, kicsit sok volt belőled, Ethan Wate.

Amikor a konyhai lámpa fénykörébe lépett, mosolya halványulni kezdett, majd teljesen eltűnt. Rosszabbul festett, mint általában. Az árnyékok az arcán sötétebbnek tűntek, és kiálltak a csontjai. Az arcszíne kicsit zöldes árnyalatot öltött, mivel soha nem ment ki a levegőre. Már hónapok óta egy élőhalottra hasonlított. Alig emlékeztetett arra az emberre, aki órákon keresztül üldögélt velem a Moultrie-tó partján, csirkesalátás szendvicset evett, és megtanított arra, hogyan feszítem meg a damilt. – Előre és hátra. Tíz és kettő. Tíz és kettő. Mint az óra mutatói. – Nehéz volt neki az utóbbi öt hónap. Nagyon szerette anyát. De hát én is.

Apa felkapta a kávéját, és visszacsoszogott a szobájába. Eljött az ideje, hogy szembenézzek néhány ténnyel. Talán nem csak Macon Ravenwood élt remeteéletet. A városunk viszont nem elég nagy két Boo Radley számára. Hónapok óta nem beszéltünk egymással ennyit, nem akartam, hogy elmenjen.

– Hogy állsz a könyvvel? – bukott ki belőlem. Maradj itt és beszéljess velem! Ezt akartam mondani.

Meglepődött, majd megvonta a vállát. – Készülget. Még sokat kell dolgoznom rajta. – Képtelen rá. Ő meg ezt akarta mondani.

– Macon Ravenwood unokahúga most költözött a városba. – Pont akkor ejtettem ki ezeket a szavakat, amikor a füldugóját dugta vissza. Képtelenek voltunk egymásra hangolódni. Bár, ha belegondolok, az utóbbi időben senkire sem tudtam ráhangolódni.

Apa kihúzta a füldugót, sóhajtott, és kihúzta a másikat is. – Mi van? – Már visszafelé lépegetett a szobája irányába. Beszélgetésünk másodpercei meg voltak számlálva.

– Mit tudsz Macon Ravenwoodról?

– Amit mindenki. Hogy visszahúzódo. Nem hagyta el a Ravenwood-birtokot évek óta, amennyire én tudom. – Kinyitotta a dolgozószoba ajtaját, és eltűnt a szemem elől. Nem mentem utána. Csak álltam az ajtóban.

Soha nem léptem be oda. Illetve egyszer, egyetleneszer, amikor hétéves voltam. Apám rajtakapott, hogy az egyik, még átdolgozatlan regényét olvasom. A dolgozószobája sötét, félelmetes hely volt. Tartott ott egy festményt a kopott, viktoriánus dívány mögött, amelyet mindig letakart egy lepedővel. Soha nem mertem megkérdezni, mi van a lepedő alatt. A dívány mellett, az ablak közelében állt az apám faragott mahagóni íróasztala, egy másik régiség, amely generációról generációra öröklődött a házunkban. És az a sok könyv: súlyos, bőrkötésű, régi könyvek, amelyeket csak egy hatalmas, fából készült állványra fektetve lehetett olvasni. Ezek a dolgok kötöttek bennünket Gatlinhez, a Wate-házhoz, éppen úgy, mint minden őszünket több mint száz éve.

A kézirat apám asztalán hevert, egy nyitott kartondobozban. Én csak kíváncsi voltam, mit rejt a doboz. Apám horrortörténeteket írt, vagyis nem olyasmit, ami hétéves gyerekeknek való. De Gatlinben – akárcsak az összes déli városban – minden ház tele volt titkokkal. A miénk sem volt kivétel, már akkor sem.

Apám rám talált, ahogy a díványon kucorogtam, a lapok szétszórva körülöttem, mintha bomba robbant volna a kartondobozban. Még éretlen voltam ahhoz, hogy kitaláljak valami hihető hazugságot, de az eset után hamar kifejlesztettem ezt a képességemet. Arra emlékszem, hogy ordított velem, és anya a hátsó kertben bukkan rám. A magnóliafa alatt zokogtam. – A felnőtteknek is lehetnek magánügyei, Ethan.

De annyira tudni akartam! Mindig is ez volt a problémám. Most is. Tudni akarom, apám miért nem hagyja el a szobáját. Tudni akarom, miért nem költözhetünk el ebből az ócska, öreg házból. Az, hogy a Wate-ek mindig itt éltek, nem válasz. Főleg most, hogy anya már nincs velünk.

De nem ma este. Ma este csak csirkesalátás szendvicsekre és a kettő-tízre akartam emlékezni, arra az időre, amikor apám még a konyhában ette meg a gabonapelyhét, és viccelődött velem. Az emlékek lassan álomba ringattak.

A becsengetés előtt mindenki Lena Duchannes-ről beszélt a Jacksonban. A vihar és az áramszünetek dacára Loretta Snow-nak és Eugenie Ashernek, Savannah és Emily anyukájának sikerült időben feltáralni a vacsorát ahhoz, hogy még körbetelefonálhassanak mindenkit a városban, és elmesélhessék, hogy az örült Macon Ravenwood „rokona” körbekocsikázott Gatlinben a hullaszállítón. Biztosak voltak abban, hogy az öreg korábban ebben a kocsiban szállította a hullákat, amikor senki sem látta. Elszabadult a pokol.

Két dologra mindig számíthatsz Gatlinben. Egy: lehetsz különc, akár örült is, lényeg, hogy néha elhagyd a házat, hogy a szomszédok meggyőződhesenek arról, hogy nem te vagy a fejszés gyilkos. Kettő: ha van sztori, lesz, aki elmondja. Egy újonnan érkezett lány, aki a város remetéjével lakik a Kísértetházban, na, ez már sztori a javából, méghozzá valószínűleg a legszaftosabb anya balesete óta. Nem is tudom, miért lepődtem meg, hogy mindenki róla beszél – kivéve a fiúkat. Nekik előbb el kellett intézni egy fontos ügyet.

– Na, mink van, Em? – Link becsapta a szekrényajtót.

– Összeszámoltam a hajrálány-jelentkezőket. Van két 8-as, három 7-es és egy pár 4-es. – Emory a 4-es alattiakkal nem is bajlódott.

Én is becsaptam az öltözőszekrényem ajtaját. – Ez újság? Nem ezeket a lányokat látjuk minden szombaton a Tejponállóban?

Emory elmosolyodott, és megveregette a vállam. – De most már őket is partiba lehet dobni, Wate. – Jól megnézte a lányokat a folyosón. – És én már nagyon buliznék. – Emorynak csak a szája volt nagy. Tavaly, amikor elsősök voltunk, állandóan azt hallgattuk, hogy hány felsőévesseel kavar most, hogy már ő is a Jacksonba jár. Ugyanúgy becsapta magát, mint Link, de nem volt olyan ártalmatlan. Minden Watkinsben volt valami alattomos.

Shawn megrázta a fejét. – Tisztára, mint friss barackot szedni a tőkékről.

– A barack fán terem. – Máris ideges lettem, valószínűleg azért, mert már találkoztam a fiúkkal iskola előtt a Shop & Lop újságosstandjánál, és egyszer már hallottam ezt a beszélgetést, miközben Earl végiglapozta a kedvenc magazinjait – azokat, amikben bikinis lányok kerültek el szuper kocsik csomagartóján.

Shawn rám nézett. – Ezzel mit akarsz mondani?

Nem is tudom, miért szólaltam meg. Ostoba beszélgetés volt, pont olyan ostoba, mint találkozni a fiúkkal minden szerda reggel iskola előtt. Kicsit névsorolvasás szaga van az egésznek. Ha benne vagy a csapatban, alacsonyok az elvárások. Együtt ülünk az ebédlőben. Eljárunk Savannah Snow bulijaira, hajrálányt viszünk az iskolai bálra, és az iskola utolsó napját együtt töltjük a Moultrie-tó partján. Semmi sem kötelező, csak a névsorolvasás. Nekem viszont egyre inkább nehezemre esett megjelenni, és fogalmam sincs, hogy miért.

Közelében sem jártam még a válasznak, amikor megláttam a lányt.

De ha nem pillantottam volna meg, akkor is tudtam volna, hogy ott van, mert a folyosó, ami normális esetben tele van az öltözőkhöz rohanó, majd a második csengetésre a terembe siető diákokkal, hirtelen kiürült. Mindenki utat engedett neki, amikor megjelent. Mintha roszkár lenne.

Vagy leprás.

Én egy meseszép lányt láttam, hosszú, sötét ruhában, fehér *Munich* feliratos melegítőfelsőben, a ruha alól kikandikáló, viselt Converse cipőben. Egy lányt, aki hosszú ezüstnyakláncot hord a nyakában, amiről millió mütyürke lóg – egy rágóautomata műanyag karikája, egy biztosítótű, és egy rakás egyéb cucc, amit nem tudok kivenni ilyen messziről. Egy lányt, aki még nem Gatlin foglya. Képtelen voltam levenni róla a szememet.

Macon Ravenwood unokahúga. Mi történt velem?

A lány sötét fürtjeit a füle mögé igazította, fekete körömlakkja megcsillan a neonfényben. A kezét fekete tintafoltok borították, valamit oda jegyzetelt. Úgy sétált végig a folyosón, mintha láthatatlanok lennénk. Neki volt a legzöldebb szeme, amit valaha láttam, olyan zöld, amilyen szín eddig talán nem is létezett.

– Aha, jó csaj – mondta Billy.

Tudtam, hogy mire gondolnak. Egy pillanatig az járt a fejükben, hogy dobják a csajukat, csak hogy jobb eséllyel indulhassanak az új lányért. Egy pillanatra meglátták benne a lehetőséget.

Earl végignézett a lányon, és becsapta a szekrényajtót. – Főleg, ha túlteszed magad azon, hogy idióta.

Volt valami abban, ahogyan mondta, vagy inkább, ami miatt mondta. Idióta volt, mert nem Gatlinben született, mert nem törte

össze magát, hogy bekerüljön a hajrálányok közé, mert nem nézett vissza Earlre, igazából rá se hederített. Bármikor máskor szájzárát tettem volna fel, de ma nem.

– Tehát mindjárt idióta? Mert nem visel szűk mezt, nem szőke a haja, és mert túl hosszú a szoknyája?

Earl arcáról nem nehéz olvasni. Ez alkalommal támogatnom kellett volna a véleményét, és én nem tartottam be kimondatlan egyezményünk rám eső részét. – Azért, mert Ravenwood.

Az üzenet világos volt. Jó csaj, de felejtsd el! Már nem láttak benne semmit. Ettől függetlenül persze bámulták, mind bámulták. A folyosó, az egész iskola úgy zárult össze körülötte, mint egy csapdába esett szarvas felett.

De a lány csak ment tovább, a lánc megcsörrent a nyakában.

Néhány perc múlva az angolterem ajtajában álltam. Ott volt a lány. Lena Duchannes. Az új lány – akit ötven év múlva is így fognak hívni, vagy esetleg az öreg Ravenwood unokahúgaként emlegetik majd – egy rózsaszín cetlit nyújtott Mrs. Englishnek, aki összehúzott szemmel olvasni kezdte.

– Elrontották az órarendemet, ezért nem voltam angolon – mondta. – Két óra amerikai történelmet raktak be, pedig azt már a régi iskolában is tanultam. – Idegesnek tűnt. Megpróbáltam nem vigyorogni. Úgy még soha nem tanult amerikai történelmet, ahogyan Mr. Lee tanította.

– Értem. Keress magadnak egy szabad helyet! – Mrs. English átnyújtott neki egy példányt a *Ne bántsátok a feketerigót!*-ból. A könyv vadonatújnak tűnt, mintha még senki sem nyitotta volna ki. Valószínűleg senki nem is fogja, mert létezik filmváltozat.

Az új lány felnézett, és elkapta a pillantásomat. El akartam fordulni, de elkéstem. Próbáltam elnyomni a mosolyt, de zavarban voltam, és ettől még jobban vigyorogtam. Úgy tett, mintha nem vette volna észre.

– Köszönöm, elhoztam a sajátomat. – A lány előhúzott egy kemény fedelű könyvet. A tetején egy gravírozott fa volt. Régeinek és elhasználtak tűnt, mintha már nagyon sokszor elolvasták volna. – Ez az egyik kedvenc könyvem. – Ezt úgy mondta, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne. Most bámultam csak igazán.

Hirtelen úgy éreztem, mintha egy úthenger rohant volna át rajtam. Emily próbált keresztülfurakodni az ajtón, mintha én ott se lennék. Ezt köszönésnek szánta, és a forgatókönyv szerint nekem most követnem kellett volna őt a terem hátsó részébe, ahol a barátaink ültek.

Az új lány az első sorba ült le, a senki földjére, mindjárt a tanári asztal elé. Rossz húzás. Mindenki tudja, hogy oda nem szabad ülni. Mrs. English egyik szeme üvegből van, ráadásul totál süket is, mert a családja üzemeltette a megye egyetlen lövészklubját. Ha nem közvetlenül elé ültél, akkor nem látott, tehát fel sem szólított. Lenának kell majd az összes kérdésére felelni az osztály nevében.

Úgy tűnt, Emily remekül mulat a helyzeten, és ahelyett, hogy a helyére ment volna, „véletlenül” átesett Lena táskáján, úgy, hogy a lány könyvei szanaszét repültek a padsorok között.

– Bocsika! – Emily lehajolt, és felvett egy spirálfüzetet, amelynek már alig tartott a borítója. Úgy fogta, mint egy döglött egeret. – Lena Duchannes. Ez a neved? Azt hittem, hogy Ravenwood.

Lena lassan felnézett. – Visszakaphatom a füzetemet?

Emily átlapozta a füzetet, mintha meg se hallotta volna a kérést.

– Ez a naplód? Te írsz? Hát ez remek!

Lena kinyújtotta a kezét. – Légy szíves!

Emily gyorsan becsukta a füzetet, és eltartotta Lenától. – Kölcsonadnád egy percre? Szeretném elolvasni, amit írtál.

– Most már tényleg szeretném, ha visszaadnád. Légy szíves! – Lena felállt. Kezdetű érdekessé válni a dolog. Az öreg Ravenwood unokahúga most éppolyan mélyre készűlt elásni magát, ahonnan nehéz kikecmeregni. Emilynek bámulatos a memóriája.

– Ahhoz előbb meg kellene tanulnod olvasni – szűltam közbe, azzal kiragadtam a füzetet Emily kezéből, és visszaadtam Lenának.

Majd odaűltem a mellette levő padba, a senki földjére. A jó szem oldalára. Emily hitetlenkedve nézett rám. Nem tudom, miért csináltam ezt. Engem is éppem úgy meglepett, mint őt. Soha nem űltem még elöl. A csengő megszűlalt, mielőtt Emily bármit mondhattott volna, de nem számít, tudtam, hogy ezért még drágán meg fogok fizetni. Lena kinyitotta a füzetét. Nem nézett egyikűnkre sem.

– Elkezdhetem, gyerekek? – nézett fel Mrs. English.

Emily lerogyott a szokásos helyére, olyan messze a tanári asztaltól, hogy se ma, se semmikor ne kelljen egyetlen kérdésre se válaszolnia, és a lehető legtávobbb az öreg Ravenwood unokahűgától is. Meg persze most már tőlem is. Felszabadító érzés volt. Még akkor is, ha úgy kellett elemeznem két szereplő viszonyát ötven percen keresztül, hogy nem olvastam a fejezetet.

Amikor kicsengettek, Lenához fordultam. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék neki. Talán azt vártam, hogy megköszöni. De egy szűt se szűlt, csak behajigálta a könyveit a táskájába.

156. Nem szavakat írt a kézfejére.

Számokat.

Lena Duchannes nem szólt hozzám. Aznap sem, és egész héten sem. Ettől függetlenül állandóan ő járt az eszemben, és mindenütt őt láttam. Nem csak a személye volt az, ami összezavart. Nem is az, ahogyan öltözködött, mert csinos volt, bár sosem a megfelelő ruha volt rajta, és mindig tornacipőt hordott. Nem az, amit az órákon mondott – pedig olyanokat mondott, ami senki másnak nem jutna eszébe, vagy ha eszébe is jut, soha nem merné kimondani. Nem az, hogy annyira különbözött minden lánytól a Jacksonban. Ez nyilvánvaló volt.

Inkább az zavart, hogy rájöttem, én sem vagyok különb a többieknel, bármennyire szeretek is mást hinni.

Egész nap esett az eső, és a fazekasműhelyben ültem. Az agyagozást csak T5-ként, vagyis tuti ötösként emlegettük, mert a tanár a minimális erőfeszítést is értékelte. Tavaly tavasszal iratkoztam fel, hogy a művészeti képzés követelményeit is teljesítsem, és hogy még véletlenül se kerüljek be az iskola zenekarába, amely alattunk próbált, és amelyet az elképesztően gizda, viszont betegesen lelkes Miss Spider vezetett. Savannah mellém ült. Én voltam az egyetlen fiú a csoportban, és mivel fiú voltam, elképzelni sem tudtam, mi lesz a feladat.

– A mai óra a kísérletezgetésről szól. Nem fogom osztályozni. Érezte az agyagot! Engedjétek szabadjára a gondolataitokat! És ne figyeljetek arra a macskazenére, ami odalentről jön! – Mrs. Abernathy grimaszolt egyet, amikor a zenekar belefogott egy dixie-be.

– Ássatok mélyre! Figyeljétek a lelketek legmélyére vezető utat!

Megpörgettem a korongot, és az agyagra bámultam, ami forogni kezdett előttem. Felsőhajtottam. Ez majdnem annyira rossz, mint a zenekar. Aztán, ahogyan a terem elcsendesedett, és a fazekaskorongok

egyhangú surrogása elnyomta a hátsó sorokból kiszűrődő halk beszélgetést, a zene megváltozott. Hegedűsöt hallottam, vagy talán nem is hegedű volt, hanem brácsa. Gyönyörűen, de nagyon szomorúan szólt, nyugtalanító érzés volt. Több tehetség áradt ebből a zenéből, mint az összes darabból, amit Miss Spidernek valaha szerencséje volt vezényelni. Körülnéztem, de mintha senki nem vett volna tudomást a zenéről. A brácsa hangja a bőröm alá kúszott.

Felismertem a dallamot, és néhány másodperc múlva már a szöveget is hallottam, olyan tisztán, mintha az iPodomon szólna. De most más szöveggel.

*Tizenhat hold, tizenhat év,
Borzasztó haragra gerjed az ég,
Tizenhat mérföldnyi végtelenség,
Tizenhat kutat, és tizenhat fél...*

A forgó agyagot bámultam magam előtt, és a massa lassan elmosódott a szemem előtt. Minél keményebben próbáltam ráfókuszálni, annál inkább feloldódott a terem körülötte, úgy tűnt, mintha az a kis darab agyag forgatná az osztálytermet, az asztalomat, a székeimet, és rajta engem is. Mintha mindannyiunkat egybemosna ez a folyamatos, megállíthatatlan mozgás, amely a zeneszobából kiszűrődő hangok ritmusára hol lelassul, hol felgyorsul. A terem kezdett eltűnni. Lassan kinyújtottam a kezemet, és az ujjbegyemmel végigsimítottam az agyagot.

Egy villámszerű fény, és a semmivé váló terem helyére új kép került...

Zuhantam.

Zuhantunk.

Visszatértem az álomba. Láttam a kezét. Láttam a saját kezemet is, amint megragadja az övét, ahogy az ujjaim belemélyednek a bőrébe, a csuklójába, mert kétségbeesetten szeretném megtartani. De a lány keze csúszik, éreztem, ahogy az ujjai kicsúsznak az enyémelek közül.

– *Ne engedj el!*

Segíteni akartam neki, hogy megkapaszzkodhasson. Soha nem akartam még semmit ennyire. De végül kicsúszott a kezemből...

– Ethan, mi történt? – hallottam Mrs. Abernathy aggódó hangját.

Kinyitottam a szememet, és próbáltam összpontosítani, visszatérni. Azóta álmodom ezt, mióta anya meghalt, de most történt meg először, hogy napközben is bedarált. Szürke, sáros kezeimet néztem, amelyeket beborított a száradó agyag. A korongon az agyagban egy kéznyomat volt, mintha csak lelapítottam volna azt, amin eddig dolgoztam. Jobban megnéztem. Nem az én kezem nyoma, ahhoz túl kicsi. Egy lányé.

Az övé.

A körmeim alatt láttam azt a sarat, amelyet a csuklójáról karmoltam le.

– Ethan, legalább megpróbálhatnál csinálni valamit. – Mrs. Abernathy a vállamra tette a kezét, én meg felugrottam. Az osztályterem ablakán át hallottam a mennydörgést.

– De Mrs. Abernathy, azt hiszem, Ethannel a lelke próbál meg kommunikálni. – Savannah felvihogott, és áthajolt, hogy jobban megnézhessem. – Szerintem azt mondja, hogy ráférne egy manikűr.

A lányok mind nevetni kezdtek. Az öklömmel szürke masszává lapítottam a kéznyomatot. Felálltam, és amikor megszólalt a csengő, a farmerembe töröltem a kezemet. Felkaptam a hátizsákomat,

és kirohantam a teremből. A kanyarban majdnem megcsúsztam a vizes magas szárúm miatt, a lépcsőn pedig kis híján belebotlottam a cipőfűzőmbe, annyira siettem, hogy időben leérjek a zeneterembe. Biztos akartam lenni benne, hogy nem képzelődöm.

Mindkét kezemmel benyomtam a zeneterem dupla ajtaját. A színpad üres volt. A zenészek mellettem mentek el. Rossz irányba mentem, lefelé igyekeztem, miközben mindenki más felfelé. Vettem egy mély lélegzetet, és már akkor tudtam, mit fogok érezni, amikor az orrom még nem regisztrálta az illatot.

Citrom és rozsmaring.

A színpadon Miss Spider összeszedegette a kottákat, amelyeket a Jackson gimi száználmas zenekarának tagjai szétszórtak a székek körül. Leszóltam neki. – Bocsánat, tanárnő! Ki játszotta az előbb azt a... azt a dalt?

Miss Spider rám mosolygott. – Egy csodálatos tehetséggel bővült a vonós szekciónk. Egy brácsással. Most költözött a városba, és...

Nem. Az nem lehet. Ő nem lehet.

Megfordultam, és elrohantam, mielőtt kimondhatta volna a nevet.

A nyolcadik óra után Link az öltöző előtt várt rám. Kezével végigszántott túske haján, és megigazította kopott Black Sabbath pólóját.

– Link, add ide a kulcsokat, tesó!

– És az edzés?

– Ma nem megyek. Dolgom van.

– Tesó, mi a fenéről beszélsz?

– Kellenek a kulcsok. – Ki kell jutnom innen. Jönnek ezek az álmok, hallok egy dalt, kilépek magamból az óra közepén, már ha ez

történt egyáltalán. Fogalmam sem volt, mi történik velem, de abban biztos voltam, hogy nem jó dolog.

Ha anya élne, neki mindent elmondanék. Ő olyan volt, akinek tényleg mindent el lehetett mondani. De anya elment, apa beásta magát a dolgozószobába, Amma meg egy hónapon keresztül sózná a szobámat, ha mesélnék neki erről az egészről.

Magamra maradtam.

Link felém nyújtotta a kulcsokat. – Az edző meg fog ölni.

– Tudom.

– És Amma is meg fogja tudni.

– Tudom.

– Szét fogja rúgni a seggedet. – A keze megremegett, amikor kaptam belőle a kulcsokat. – Ne csinálj semmi hülyeséget!

Megfordultam és elstartoltam. Már késő.

Ütközés

Csuromvizesen értem az autóhoz. A vihar egy hete egyre csak erősödött. Minden rádióállomás, amit fogni tudtam, viharjelzéseket sugárzott, bár ez nem sokat mond, mert a Roncsban összesen három állomás szólt, mind AM. A felhők totál feketék voltak, és mivel a tornádószezon közepén jártunk, ezt komolyan kellett volna venni. Nem érdekelt. Ki akartam szellőztetni a fejemet, tudni akartam, mi történik velem. De még azt sem tudtam, merre induljak.

Még ahhoz is fel kellett kapcsoljam a fényszórókat, hogy kihajtsak a parkolóból. Egy méterre sem láttam el. Autózásra tökéletesen alkalmatlan nap volt. A sötét eget hatalmas villám repesztette meg. Számoltam, ahogyan Amma tanította – egy, kettő, három. Dörgött az ég, ami azt jelenti, hogy a vihar közel van. Amma kalkulációi szerint három mérföldre.

Elértem a gimi közlekedési lámpájáig – a város három lámpája közül egy itt van. Lövéssem sem volt, mit csináljak. Az eső kegyetlenül verte a Roncsot. A rádió csak zümmögött, de valamit mintha

hallottam volna. Feltekertem a hangerőt, és a recsegő hangszórókon keresztül egy dal töltötte be az autó utasterét.

Tizenhat hold.

Ez a dal tűnt el az iPodomról. Ezt a dalt játszotta Lena Duchannes a brácsáján. Ez a dal fog az örületbe kergetni.

A lámpa zöldre váltott, és a Roncs megindult. Úton voltam, csak azt nem tudtam, hogy merre.

Ismét villámlott. Számoltam – egy, kettő. A vihar közeledik. Elindítottam az ablaktörlőket. Felesleges volt. Öt méterre se láttam. Megint villámlott. Számoltam – egy. A mennydörgés a Roncs felett hangzott fel, az eső immár vízszintesen esett. Az ablaktörlő úgy zörgött, mintha bármelyik pillanatban beadná a kulcsot, amin nem csodálkoztam volna, tekintve a Roncs állapotát.

Nem én üldöztem a vihart. A vihar üldözött engem, és meg is talált. Alig tudtam a nedves úton manőverezni, a Roncs hátulja csúszkálni kezdett jobbra-balra a 9-es út két sávjában.

Semmit sem láttam. Rátapostam a fékre, és belepörögtem a sötétségbe. A fényszórók egy pillanatra fellobbantak, és az út közepéről hatalmas zöld szemek meredtek rám.

Van valaki az úton!

Mindkét karommal megragadtam a kormányt, amelyen erősen csak tudtam. A testem az ajtóhoz nyomódott.

A lány kinyújtotta a karját. Becsuktam a szememet, hogy ne lássam az ütközést, de nem volt ütközés.

A Roncs hirtelen megállt, egy méterre tőle. A fényszórók sápadt karikákat vetítettek az esőbe, és visszatükrözödtek azon az olcsó esőkabáton is, amelyet három dollárért bármelyik drogériában meg lehet venni. Tényleg egy lány. Lassan levette a kapucnit a fejről, és hagyta, hogy az eső áztassa az arcát. Zöld szemek, fekete haj.

Lena Duchannes.

Nem kaptam levegőt. Tudtam, hogy zöld szeme van, láttam már korábban. De ma este más volt – nem láttam még ilyen szemeket. Hatalmasak voltak, és természetellenesen zöldek, mint a vihar villámai. Ahogy ott állt az esőben, szinte nem is tűnt embernek.

Kitámolyogtam a Roncsból, a motor járt, és az ajtót sem csuktam be. Egyikünk se szólt egy szót sem, álltunk a 9-es út közepén egy olyan felhőszakadásban, amelyet csak a hurrikánok képesek előidézni. Adrenalin lüktetett az ereimben, az izmaim megfeszültek, mint ha a testem még mindig az ütközést várná.

Lena haját csapkodta a szél az arca körül. Csurog víz volt. Tettem felé egy lépést, amikor megéreztem az orromban az illatot. Eső és citrom. Eső és rozmaring. Hirtelen visszatért az álom, és hullámként csapott át a fejem felett. Csakhogy most, mielőtt kicsúszott volna az ujjaim közül... megláttam az arcát.

Zöld szemek és fekete haj. Emlékszem rá. Ő az. Itt áll előttem.

Biztosra akartam menni. Megragadtam a csuklóját. Igen, ott voltak: három apró, félhold alakú körömnymom, ahol álomban az ujjaim szorították a csuklóját. Amikor megérintettem, elektromosság futott végig a testemen. A villám belecsapott egy fába, nem egészen három méterre tőlünk, és pontosan kettévágta a törzset. A csonk parázslani kezdett.

– Megőriütlél? Vagy csak nem tudsz vezetni? – A lány hátrálni kezdett, zöld szemében talán düh villant. Vagy valami hasonló.

– Te vagy az.

– És mit akartál tenni? Megölni?

– Tényleg létezel. – A szavak furcsán forogtak a számban, mintha vattát nyeltem volna.

– Neked köszönhetően éppen csak hogy.

– Nem vagyok őrült! Azt hittem, hogy az vagyok, de nem. Te létezel! Itt állsz előttem!

– Már nem sokáig. – Hátat fordított nekem, és elindult az úton. Nem akartam elengedni.

Utánaeredtem. – De hiszen te jöttél elő a semmiből, és rohantál az út közepére!

Dramai mozdulatot tett, mintha mást is el akarna magától hessegetni, nem csak azt, amit mondtam. Most láttam csak meg a hosszú fekete autót a sötétben. A hullaszállító volt az, nyitott csomagtartóval. – Hahó! Csak segítséget szerettem volna kérni, zsenikém! Bedöglött a nagybátyám kocsija. El is roboghattál volna mellettem. Miért akartál elütni?

– Téged láttalak álmomban. És a dal. Az a furcsa dal az iPodomon. A lány megpördült. – Milyen álom? Milyen dal? Részeg vagy? Vagy ez valami poén?

– Tudom, hogy te vagy az. Ott vannak a nyomok a csuklódon is. Megfordította a kezét, és kicsit összezavarodva vizsgálgatta a csuklóját.

– Ja, ezek? Van egy kutyám. Szűnj meg!

Én viszont tudtam, hogy nem tévedek. Annyira élesen láttam az álombeli arcot! Lehetséges, hogy ő nem tudja?

Visszahúzta a kapucniját, és elindult Ravenwood felé a zuhogó esőben. Hamar utolértem. – Csak egy tipp: legközelebb ne szállj ki a kocsidból, és ne sétálj az út közepén! Hívd a 911-et!

Nem állt meg. – Nem hívhattam a rendőrséget. Egyedül nem is vezethetnék. Csak tanulójogsim van. Különben is, lemerült a mobilom. – Holtbiztos, hogy nem a környékről származik. Ebben a városban csak akkor állít meg a rendőr, ha az út rossz oldalán vezetesz.

A zivatar egyre erősödött. Túl kellett üvöltenem a vihar bömbölését. – Engedd meg, hogy hazavigyelek! Nem szabadna itt lenned.

– Kösz, nem. Inkább kivárom, hogy valaki más is megpróbáljon elütni.

– Nem jár erre senki. Órákba is telhet, mire valaki felbukkan!

Újra nekiindult. – Nem gáz. Majd sétálok.

Nem hagyhattam, hogy egyedül bóklásszon ebben az esőben. Nekem volt gyerekoszobám – legalábbis míg anya élt. – Nem engedem, hogy egyedül menj ebben az időben! – Pontos időzítéssel hatalmas mennydörgés zúgott át a fejünk felett. Lerepült a kapucnija. – Úgy fogok vezetni, mint a nagyanyám. Vagy mint a te nagyanyád.

– Nem mondanád ezt, ha ismernéd a nagyanyámat! – Feltámadt a szél. Most már ő is kiabált.

– Gyere már!

– Mi van?

– Az autóba! Szállj be! Ide mellém!

Rám nézett, és egy másodpercre megfordult a fejemben, hogy soha nem fog beülni mellém. – Szerintem biztonságosabb, mint a gyaloglás! Neked biztos!

A Roncs teljesen beázott. Link rohamot kap majd, ha meglátja. A vihar zúgása odabentről másképpen hallatszott. Halkabb és hangosabb is lett egyben. Hallottam, ahogy az eső veri a tetőt, de a szívem dobogása és a fogaim vacogása majdnem elnyomta a hangját. Elindítottam a kocsit. Éreztem Lena jelenlétét, ahogy ott ült pár centire tőlem az anyósülésen. Lopva rápillantottam.

Bosszantóan gyönyörű jelenség volt. Hihetetlenül zöldék voltak a szemei. Nem tudtam volna megmondani, miért tűntek annyira másnak aznap este. Neki volt a leghosszabb szempillája, amit valaha

láttam, sápadt bőrét pedig csak még jobban kiemelte fekete haja. Volt egy aprócska, világosbarna, félhold alakú anyajegy az arccsontján, pont a bal szeme alatt. Nem úgy nézett ki, mint a többi lány a Jacksonban. Nem hasonlított senkire, akit ismerek.

Levette az esőkabátját. Fekete pólója és a farmernadrágja úgy tapadt rá, mintha beleesett volna egy medencébe. Szürke bolerójából patakokban folyt a víz a bőrülésre. – Ne-ne bá-bámulj!

Elfordítottam a fejemet, kibámultam a szélvédőn, mindenhová néztem, csak rá nem. – Szerintem vedd le! Csak még jobban fogsz fázni.

Láttam, hogy megpróbálja kigombolni a kis ezüstgombokat, de annyira reszketett a keze, hogy nem ment neki. Kinyújtottam a kezem, mire ő megmerevedett. Mintha legalábbis meg mertem volna érinteni még egyszer! – Felkapcsolom a fűtést.

Újra megpróbálkozott a gombokkal. – Kö-kö-köszí.

Láttam a kezét. Még több tinta volt rajta, de a felirat elmosódott az esőtől. Csak néhány számjegyet tudtam kivenni. Talán egy egyes vagy hetes, egy ötös és egy kettes. 152. Mi a fene volt ez?

Hátranéztem, hogy a hátsó ülésen ott van-e Link régi katonai takarója. Helyette egy ócska hálósákot találtam, valószínűleg akkor maradt az autóban, amikor Link bajba került otthon, és újfent a kocsiiban töltötte az éjszakát. Füst- és dohszaga volt. Odaadtam neki.

– Mmmmmmm, már jobb. – Behunyta a szemét. Szinte éreztem, ahogy megmártózik a jó melegben. Én is lenyugodtam attól, hogy nézhettem. A fogai már nem vacogtak annyira. Csendben autózunk. Csak a vihar hangjai és a lassan tóvá váló úton surrogó kerekek hangja törte meg ezt a némaságot. A lány mintákat rajzolt a párás ablakra. Próbáltam az utat nézni, próbáltam emlékezni arra, mi történik az álomban – egy kis részletet akartam, valamit, ami bizonyítja, hogy ő... hogy is mondjam..., hogy ő ő, én meg én vagyok.

De minél jobban igyekeztem, annál halványabbak lettek az emlékek, belevesztek az esőbe, az autópályába, az elsuhanó dohánymező hektárjain álló modern farmokba és omladozó, régi csűrökbe. Elértük a város peremét, és már láttam magunk előtt az elágazást. Ha balra fordulunk, mifelénk, elérem a folyót, ahol helyreállított, háború előtti házak szegélyezik a Santee-t. A városból kivezető út is itt volt. Amikor elértük az elágazást, automatikusan balra fordultam, megszokásból. Jobbra csak a Ravenwood-ültetvény volt, és arra aztán senki sem járt.

– Ne, várj! Itt jobbra kell menni – mondta.

– Ja, bocsi. – Felkavarodott a gyomrom. Felkaptattunk az emelkedőn a Ravenwood-házhoz. Annyira lefoglalt ez a lány, hogy el is felejtettem, *ki* is ő valójában. A lány, akiről hónapok óta álmodok, a lány, aki állandóan az eszemben jár, Macon Ravenwood unokahúga. Én pedig elkísérem a Kísértet házba – mert így hívtuk.

Én is így hívtam régebben.

Lenézett a kezeire. Nem csak én tudtam arról, hogy a Kísértet házban lakik. Kíváncsi voltam, hallott-e valamit a folyosón. Hogy tudja-e, mit beszélnek róla a többiek. Az arckifejezése azt sugallta, hogy igen. Nem tudom, miért, de nem szerettem így látni. Mondani akartam valamit, bármit, hogy megtörjem a csendet. – Miért költöztél a nagybátyádhoz? Az emberek általában fejvesztve menekülnek Gatlinből, senki nem költözik ide.

A hangja megkönnyebbülten csengett. – Sok helyen laktam már. New Orleans, Savannah, Florida Keys, és néhány hónap Virginiában. Még Barbadoson is éltem.

Észrevettem, hogy nem válaszolt a kérdésemre, de csak arra tudtam gondolni, hogy én ölni tudnék azért, hogy eljussak ezekre a helyekre, akár csak egy nyári vakáció erejéig is. – Hol vannak a szüleid?

– Meghaltak.

Szorítást éreztem a mellkasomban. – Ne haragudj!

– Semmi baj. Kétéves voltam, amikor meghaltak. Nem is emlékszem rájuk. Mindig rokonoknál laktam, legtovább a nagymamánál. De el kellett utaznia néhány hónapra. Ezért lakom most a nagybátyámnál.

– Az én anyukám is meghalt. Autóbalesetben. – Nem tudom, miért mondtam el neki. Általában igyekeztem nem beszélni róla.

– Sajnálom.

Én nem mondtam, hogy semmi baj. Szerintem olyan lány volt, aki tudta, hogy ez igenis baj.

Megálltunk a viharvert kovácsoltvas kapu előtt. Elöttem, a domb emelkedőjén, ködtakaróba burkolózva álltak Gatlin legősibb és leg hírhedtebb birtokának, a Ravenwood-háznak dűledező maradványai. Soha nem voltam még ilyen közel hozzá. Leállítottam a motort. A vihar finom, csendes szitálássá szelídült. – Vége a villámlásnak.

– Van ott még, ahonnan ez jött.

– Talán. De ma már nem ér ide.

Rám nézett, szinte már kíváncsian. – Igaz. Ma este már nem ér ide. – A szeme megint más volt. Kevésbé intenzív árnyalata a zöldnek, és talán kisebb is – nem, nem kisebb, csak olyan normális.

Ki akartam szállni, hogy felkísérjem a házhoz.

– Ne! Nem kell. – Zavarban volt. – A nagybátyám kissé visszahúzódozó. – Így is mondhatjuk.

Az ajtó félleg nyitva volt. Az ő ajtaja is félleg nyitva volt. Egyre vizezesebbek lettünk, de egyikünk sem szólt egy szót sem. Tudtam, hogy mit akarok neki mondani, de azt is tudtam, hogy nem vagyok

képes rá. Nem tudtam, miért ülök ott csuromvizesen a Ravenwood-ház előtt. Nem értettem semmit, csak egy dologban voltam biztos. Ha lehajtok a dombraól, és ráfordulok a 9-es útra, minden olyan lesz, mint régen. Érthető és átlátható. Vagy nem?

Ő szólalt meg először. – Kösz! Tényleg.

– Hogy nem ütöttelek el?

Elmosolyodott. – Aha. És hogy hazahoztál.

Néztem, ahogy mosolyog rám, mintha barátok lennénk, ami persze képtelenség volt. Rám tört a klausztofóbia, indulni akartam. – Semmiség volt, úgy értem, minden oké. – A fejemre húztam a pólóm kapucniját, pont úgy, mint Emory, amikor egy csaj, akit nemrég dobott, beszélni akar vele a folyosón.

Rám nézett, megrázta a fejét, és hozzám vágta a hálósákot. Már nem mosolygott. – Mindegy. Majd találkozunk. – Hátat fordított, besurrant a kapun, és felszaladt a házhoz vezető meredek, sáros úton. Becsaptam az ajtót.

A hálósák az ülésen hevert. Felkaptam és hátrahajítottam. Még mindig füstszagú volt, de enyhe citrom- és rozmaringillat is ivódott bele. Behunytam a szemem. Amikor kinyitottam, már a feljáró felénél járt.

Letekertem az ablakot. – Üvegszeme van.

Lena visszanézett. – Micsoda?

Kiabáltam. Az eső beesett a kocszi ablakán. – Mrs. English! A másik oldalra ülj, különben egész órán neked kell beszélned.

Mosolygott, miközben esőcseppek csordultak végig az arcán. – Lehet, hogy szeretek beszélni. – Ismét a ház felé fordult, és felrohant a veranda lépcsőin.

Hátramenetbe tettem az autót, és visszamentem az elágazáshoz, hogy a megszokott úton vezethessek hazáig, azon az úton, ahol

egész életemben jártam. A mai napig. Valami megcsillant az ülés egyik repedésében. Egy ezüstgomb.

A zsebembe tettem, és arra gondoltam, vajon aznap éjjel mit fogok majd álmodni.

KAMI GARCIA • MARGARET STOHL

BEAUTIFUL CREATURES

Lenyűgöző teremtmények

Gatlin megyében ritkán érték meglepetések az embert. Legalábbis azt hittem.

Kiderült azonban, hogy nagyobbat nem is tévedhettem volna.

Volt egy átok.

Volt egy lány.

És a végén

Ott volt egy szörgödör.

Lena Duchannes-hoz fogható lányt még nem láttak Gatlin városában.

A középiskola új diákja mindent megtesz azért, hogy különleges képességeit és a családját sújtó évszázados átkot eltitkolja a városka vaskalapos polgárai és a diáktársai előtt. Azonban az elfeledett Dél vadon burjánzó kertjeiben, borongós mocsaraiban és romos temetőiben nincs az a titok, ami örökre titok maradhatna.

Ethan Wate számolja a napokat az érettségiig. Azon a napon nem csak a középiskolának, de Gatlinnek is búcsút akar mondani. Hónapok óta egy gyönyörű lány kísért az álmaiban. Amikor Lena beköltözik a város legrégebbi, egyben leghírhedtebb ültetvényére, Ethan megmagyarázhatatlan vonzódást érez iránta. Elszántan kutatni kezdi a kettejük közötti titokzatos kapcsolat eredetét.

Azt hiszed, ritkán érnek meglepetések?

Egy titok mindent megváltoztathat.

Tizennégy éves kortól ajánljuk

3 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

titokzatos